

det, der, som jeg før nævnte, findes i den islandske Lovgivning —, at Forældre kan lade Liget af et Barn under 18 Aar brænde, med mindre det i Alderen mellem 15 og 18 Aar har tilkendegivet Ønsket om ikke at blive brændt efter Døden. Medens der ellers findes ret gode Bestemmelser om, hvorledes de forskellige Erklæringer skal affattes, staar der intet om, hvorledes et saadant Ønske skal være tilkendegivet. Det er et lidt svagt Punkt. Hvor vidt det kan gøres klarere, skal jeg ikke i Øjeblikket kunne sige, men hvis Lovforslaget bliver underkastet en kort Udvalgsbehandling, vil det maaske kunne lykkes. Det forekommer mig, at der ogsaa i Lovforslaget mangler Bestemmelser om Tilbagekaldelse af Erklæringer om Ligbrænding, der maa kunne ske paa en lignende Maade som den, der er anvendt ved Affattelsen af Erklæringen om Ligbrænding; thi en saadan Erklæring maa dog ogsaa kunne tages tilbage.

Naar jeg nylig nævnte Muligheden af en kort Udvalgsbehandling, ligger det i de forandrede Bestemmelser om Udstedelse af Dødsattester, hvorefter det ikke som tidligere skal være Kredslægen, i København Stadslægen, men den Læge, som har behandlet den paagældende under Sygdommen, der skal udstede Dødsattest til Brug ved Ligbrænding. Jeg skal ikke for mit Vedkommende rejse nogen som helst Indvending imod denne nye Bestemmelse, som i og for sig forekommer mig rigtig, men der staar intet i Bemærkningerne til Lovforslaget om, hvorvidt Embedslægerne, som nu i en lang Række af Aar har haft dette Hverv, er hørt i denne Sag. Det er rimeligt, at de sidder inde med visse Erfaringer, som man ikke burde lade ligge stille hen, men eventuelt udnytte ved Lovgivning paa dette Omraade. Jeg skulde derfor, hvis Embedslægerne ikke er hørt, være tilbøjelig til at ønske en kort Udvalgsbehandling, hvorunder man eventuelt kunde fremskaffe en Udtalelse fra dem. Denne kan blive for eller imod Lovforslaget, og om der da i sidstnævnte Tilfælde skal tages Hensyn dertil, bliver det Udvalgets Sag at afgøre. I øvrigt kan jeg i det store og hele tiltræde Lovforslaget og ser det meget gerne gennemført hurtigt.

Jeppesen (Drusebjerg): I Tilslutning til de anbefalende Udtalelser fra de ærede tidligere Talere skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Inger Gautier Schmit: Da jeg hører, at der er Udsigt til, at Lovforslaget kommer i Udvalg, vil jeg henstille, at man overvejer at sætte 12 Aar i Stedet for 15 i Bestemmelsen om, at Børn har Lov til at bestemme, hvorvidt deres Lig skal brændes eller ej. Efter Lovforslaget om Adoption har Børn over 12 Aar Lov til at bestemme, hvorvidt de vil adopteres eller ej, og jeg ved, at der er mange Børn i den Alder, som har en saadan Udvikling, at de er modne nok til at skønne over, hvorvidt de ønsker at blive begravet eller brændt efter deres Død.

Jeg kan ikke helt billige de Udtalelser, som er faldet i Retning af Glæde over Ligbrænding i Stedet for Begravelse, og jeg tror, der vedvarende indenfor store Kredse i vort Land, navnlig kirkelige Kredse, vil være en stærk Fasthængen ved den gamle kristelige Begravelse i Jord. Der skal sikkert meget til at ændre Opfattelsen paa dette Omraade, og jeg tror, at hverken æstetiske Betragtninger eller Hentydninger til, at Ligbrænding er smukkere, vil kunne overbevise. Jeg er fuldstændig enig med mit Partis ærede Ordfører, naar han siger, at det er en Følelssag. Jeg for mit Vedkommende finder, at en gammeldags Begravelse er uendelig langt smukkere end en Ligbrænding, men herom kan man jo ikke diskutere, da det er en Følelsses- og Smagssag.

Minister Klaus Berntsen: Da Justitsministeren er forhindret i at overvære Forhandlingen her ved Mødet i det andet Ting, hvor han skulde være til Stede ved Drøftelsen af forskellige af ham fremsatte Lovforslag, har han anmodet mig om at møde paa hans Vegne. Jeg kan da udtale min Glæde over den venlige og forstaaende Modtagelse, dette lille Lovforslag har faaet i det høje Landsting. Det er jo rigtigt, hvad der er gjort opmærksom paa, at det foreliggende Lovforslag ikke rører ved Princippet: Ligbrænding eller Ikke Ligbrænding. Lovforslaget gaar kun ud paa at simplificere de Formaliteter, der skal iagttages ifølge den nugældende Lovgivning. Det er i Overensstemmelse med, hvad der er foretaget baade for Islands og Norges Vedkommende, og hvad der har været gældende og er gældende i den tyske Ret, saaledes at Sønderjyderne, som har levet under den tyske Retsordning, har maattet rette sig derefter. Der er jo heller ikke her gjort nogen Indvending